

Aardevolk

Eerste druk, juli 2012
© 2012 Marion Kamsma

ISBN: 978-90-484-2523-5
NUR: 284

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

AARDEVOLK

MARION KAMSMA

Lijst met namen

Garamon	Leider van het volk van Bonté
Bonté	Goedheid
Lelie	Vrouw van Garamon
Promesse	Belofte, zoon van Farouche en Spiffy
Drufus	Rechterhand van Garamon
Patron	Meester, leider van de Armado's
Armado	Wapen
Dilemma	Moeilijke keuze, leider van de Weakers
Weaker	Zwakkeling
Laffe	Rechterhand van Dilemma
Péril	Gevaar, leider van de Mollen
Reina	Een gevaarlijke Vos
Bantam	Kleine vechtersbaas, verrader van de Bontés
Farouche	Woest, vader van Promesse
Tiberias	Vriend van Garamon en Drufus
Future	Toekomst, vriend van Promesse
Duuk	Oudste man van de Bontés
Lass	Vrouw van Duuk
Mignon	Aardig, leider van het Volk van Joy
Joy	Plezier
Matraque	De grote Knuppel, die bij de Bontés van leider op leider overgedragen wordt

Behoedzaam liep hij door de donkere gangen. Slechts hier en daar brandde een fakkel aan de wand. Het gaf een spookachtig licht, maar hij was eraan gewend. Het was ook niet het licht dat hem veront-rustte, maar het waren de geluiden die hij steeds achter zich meende te horen. Zijn voeten zetten zich een voor een voorzichtig neer. Zijn lenige lijf bewoog zich als een slang. Hoor... daar was het weer!

Langzaam liet hij zich op zijn hurken zakken en drukte zich tegen de klamme, aarden wand. Hij hield zijn adem in. Zijn ogen bewogen snel heen en weer en zijn oren stonden op scherp. Hij draaide zijn gezicht in de richting van het geluid. Het klonk als geschuifel van voeten, voeten die hem volgden.

Even ging het nog door, toen was het stil, angstig stil...

Hij bleef zeker nog vijf minuten zitten en voelde hoe zweetdruppeltjes langzaam van zijn hoofd zijn nek in dropen. Het bleef stil. Voorzichtig stond hij op. Hij liep in de richting van het geluid en luisterde scherp. Toen draaide hij zich resoluut om en rende zo snel als hij kon naar Blok F.

*

Garamon en zijn vrouw Lelie waren bezig met het snijden van boomwortels voor het eten. Drufus pelde eikels en kastanjes en een aantal vrouwen was druk met het schoonmaken van sprinkhanen en kevers. In de hoek zaten mannen te praten. Promesse keek tevreden om zich heen. Hier was hij veilig, hier was zijn familie en kon hem niks gebeuren.

Maar hij zou het toch moeten vertellen aan Garamon. Als ze in het onderaardse gangenstelsel gevolgd werden, moest Garamon ervan weten. Langzaam liep hij naar de grote, bebaarde man. Hij had diep respect voor deze krachtige leider van hun volk. Bijna alles wat hij wist, had hij geleerd van deze reus. Zijn lessen hadden hem duidelijk gemaakt dat het onderaardse leven mooi, maar meedogenloos kon zijn. En ze hadden een onverklaarbaar verlangen naar leiderschap in hem wakker gemaakt, een verlangen om te beschermen...

Garamon keek hem aan en glimlachte. Lelie streek hem even over zijn haar.

‘Zo jongen, ben je daar weer? Altijd net op tijd voor het eten, dat doet me deugd. Je bent toch niet te ver geweest, hoop ik?’

Hij schudde zijn hoofd. Lelie was altijd bezorgd dat hem iets zou overkomen. Misschien waren haar zorgen niet helemaal onterecht.

‘Garamon, kan ik je even spreken?’

De man liep een eindje met hem mee en keek hem vragend aan.

‘Ik liep net door de gangen van sectie D en er leek niets aan de hand, tot...’

Promesse vertelde alles snel en nerveus. Garamon wreef over zijn kin. Hij staarde een poosje naar de grond en schudde toen langzaam zijn hoofd. Hij dacht aan de Armado's en hun leider Patron. Zij waren bij niemand geliefd. Het was een gewelddadig volk dat voortdurend probeerde om hun gangenstelsel te vergroten ten koste van de andere volken. Ook dacht hij aan de leider van de Weakers, met wie hij regelmatig deze problemen besprak. Maar steeds weer kwam hij tot de conclusie dat ze het ook zonder de Weakers zouden moeten kunnen redden tegen de Armado's.

Misschien bedoelden de Weakers het niet slecht, maar Dilemma hun leider, was zwak en onzeker. Wanneer zijn volk in de problemen

zat, was hij snel geneigd om partij te kiezen voor Patron. Uit angst, maar dat zou hij nooit toegeven.

‘Het is goed dat je me dit vertelt. Het kan zeker een spion van Patron geweest zijn. Hij is weer op oorlogspad. Onze bewakers zijn al gewaarschuwd. Ik zal onmiddellijk een aantal secties laten controleren. Verzamel jij ons volk en laat ze naar de grote zaal komen.’ Promesse knikte en rende weg.

Het grootste deel van hun volk bevond zich in één van de noorderlijke secties. Daar kwamen de meeste boomwortels diep de grond in en was een speelplek voor de kinderen gemaakt. Ietsje meer naar het westen stonden de kooien met jonge Mollen. Deze Mollenmesterij voorzag hun volk van vlees en bont. De kooien werden voortdurend bewaakt, omdat de vrije Mollen soms probeerden de mesterij te bereiken om de jonge Mollen te bevrijden.

Promesse rende door de met fakkels verlichte gangen en vond al snel het grootste deel van zijn volk.

‘Kom snel allemaal!’ riep hij, ‘Garamon wil iedereen spreken in de grote zaal. Het is heel belangrijk, want Patron is waarschijnlijk weer op oorlogspad! Kom snel nu, naar de grote zaal, vlug!’

Iedereen keek verschrikt op. Moeders trokken hun kinderen naar zich toe en mannen dreven ze naar de gangen. Eén van de moeders liep vlak langs Promesse en siste hem in zijn oor: ‘Stttt...Sta niet zo te schreeuwen! Je maakt alle kinderen bang, sufferd!’

Beschaamd boog Promesse zijn hoofd. Het was waar, de kinderen waren allemaal erg bang voor Patron en zijn volk. De laatste keer dat de Armado’s hen aangevallen hadden, waren er een paar gewond geraakt en er werd nog steeds één kind vermist. Ze vermoedden dat de Armado’s het meegenomen hadden naar hun eigen gebied. Dan zou het daar verder opgevoed worden in hun stijl en hadden zij er weer een strijder bij. Het gebeurde vaker dat Patron kinderen van andere volken stal om zo zijn eigen volk uit te breiden.

Haastig liepen ze naar de grote zaal. De kinderen werden met een paar vrouwen achtergelaten in Blok F. Zij hoefden niet te horen wat Garamon zijn volk te vertellen had. De mensen keken met diep respect naar hun grote leider. Een man met een goed hart, sociaal, sterk

en betrouwbaar. Iedereen hield van hem en angstig keken ze naar zijn bezorgde gezicht.

‘Volk van Bonté, we moeten er ernstig rekening mee houden dat Patron weer aan het spioneren is. Voorlopig houden we de kinderen binnen Blok F en mogen ze niet in de andere gangen komen. Blijf alert en meld iedere verdachte activiteit. Ik zal zo snel mogelijk een bijeenkomst met Dilemma regelen om een verdedigingsplan op te stellen.’

‘Waarom met Dilemma? Hij is slap, we kunnen toch niet van de Weakers op aan? Bij de laatste aanval hebben we niet veel aan ze gehad. Toen ze hoorden dat één van onze kinderen gestolen was, trokken ze zich snel terug in hun gangenstelsels. Ze zijn zwak Garamon! Wat moeten we met zo’n onbetrouwbare bondgenoot?’

De man die dit geroepen had kreeg applaus. De ouders van het verdwenen kind keken boos en tranen liepen over hun gezichten. Promesse keek naar Garamon. Die liet zich echter niet uit het veld slaan en hief zijn armen hoog op.

‘Jullie hebben wel gelijk, het is een zwak volk. Maar als we Patron de baas willen blijven, zullen we toch zoveel mogelijk met Dilemma moeten samenwerken. Elke steun is meegenomen. Als ze het laten afweten zien we wel weer verder, maar voorlopig hebben we ze nodig.’

De Bontés mompelden nog wat voor zich uit. Hun leider zou wel gelijk hebben. Het belangrijkste was dat ze veilig zouden zijn. Er waren al genoeg gevaren onder de grond. Garamon verzamelde een aantal mannen en ging op weg naar de Weakers. Een groot aantal bewakers bleef achter om op de anderen te passen.

*